

Det foresloges derfor, at *forsorgslovens regler om tab af valgret og valgbarhed (fattighjælps virkning)* skulle bortfalde fuldstændigt, og at det samme skulle gælde de bestemmelser i forsorgsloven og andre sociale love, som gør det til en betingelse for at opnå et særligt gode, f. eks. *alders- eller invaliderente*, at ansøgeren ikke har modtaget hjælp fra det offentlige, som er ydet med fattighjælps virkning.

2. Tilbagebetalingspligten.

Kravet om tilbagebetaling knytter sig til kommune- og fattighjælp. Denne pligt virker efter regeringens opfattelse i reglen meget hårdt, når den gøres effektiv, hvilket kun er muligt i så ringe omfang, at gennemsnitlig næppe mere end 4 pct. af de udbetalte beløb tilbagebetales.

Ved særlige love er der som foran nævnt i de senere år med korte mellemrum gennemført omfattende eftergivelser af ydet hjælp i visse grupper af tilfælde, navnlig hvor der ikke ved hjælpens ydelse har været noget at bebrejde den understøttede (se f. eks. lov nr. 174 af 5. juni 1953). Regeringen har derfor anset det for rettest nu at lade disse jævnlige eftergivelser afløse af en indskrænkning i selve lovens regler om tilbagebetaling. Det foreliggende lovforslag gik derfor ud på, at tilbagebetaling fremtidig kun skulle indtræde i særlig opregnede tilfælde, nemlig dels sådanne, hvor vedkommende selv er skyld i sin trang, dels sådanne, hvor det må skønnes, at vedkommende ville opnå en urimelig fordel, hvis han fik hjælpen uden tilbagebetalingspligt. Tilbagebetalingspligten foresloges ikke ophævet for alimentanter, hvis bidrag udbetales forskudsvis af det offentlige.

3. Forsorgslovens bidragsregler.

Det er en konsekvens af forsorgslovens regler om forsørgelsespligt, at den forsørgelsespligtige sættes i bidrag, når der har måttet ydes hans ægtefælle eller barn hjælp, og det skønnes, at han kan afholde en del af udgiften selv. Forsorgsloven indeholder i § 7 nærmere regler om bidragsfastsættelsen. Det fremgår heraf, at bidraget, når der er tale om hjælp ydet til den forsørgelsespligtiges børn, i visse tilfælde skal pålægges i form af et normalbidrag uden hensyn til den forsørgelsespligtiges økonomiske evne. Denne regel virker efter regeringens opfattelse særdeles ubillig overfor økonomisk dårligt stillede og bevirker samtidig, at der ikke kan afkræves den økonomisk velstillede mere end normalbidraget. Det foresloges derfor, at reglen skulle ændres, så at bidrag efter forsorgsloven, når der er tale om en forsørgelsespligtig, altid fastsættes efter den forsørgelsespligtiges „kår, vandel og andre omstændigheder, der egner sig til at tages i betragtning“.